

Mitä me voimme antaa

”Olemme täällä auttamassa lampien puhdistamisessa”, Nikki-täti sanoi.

Aliya Jakeman
(Perustuu tositahtumaan)

Tämä kertomus tapahtui Yhdysvalloissa.

”Ollaanko jo perillä?” Aliya rapsutti jalkaansa siitä kohdasta, josta hyttynen oli purrut häntä. He olivat patikoineet laavakivien yli jo pitkän aikaa! Aliyaa alkoi väsyttää.

”Ihan kohta”, hänen opettajansa, Nikki-täti sanoi. ”Ja voitte uskoa minua. Se on sen arvoista.”

Aliya ei ollut niinkään varma. He olivat koulun retkellä Kiholoon, joka on luonnonsuojelualue Havaijin isolla saarella. Aliya oli innostunut oppimaan eläimistä ja kasveista heidän saarellaan, mutta häntä jännitti. Hän oli uusi saarella, eikä hän tuntenut vielä kovinkaan monia ihmisiä. Kaikki muut lapset olivat vanhempia, ja he nauroivat yhdessä koko patikoinnin ajan. Aliya käveli hiljaa heidän vierellään. Hän halusi saada ystävän, mutta hän ei tiennyt miten.

Viimein he pääsivät poukaman luo. Kun he kävelivät hiekkakukkulan yli, kalalammet tulivat näkyviin.

”Tervetuloa Kiholoon”, Nikki-täti sanoi.

Aliya katseli ympärilleen. Täällä oli kaunista! Opettaja oli oikeassa – patikointi oli ollut vaivan arvoista.

Muutaman seuraavan tunnin ajan Aliya ja hänen luokkatoverinsa saivat oppia kaiken luonnonsuojelualueesta. Aliyasta oli ihanaa katsella, kun kalat uivat vedessä.

”Kalalammikot on tehty niin, että jotkin kalat voidaan pyydystää ja ottaa pois lammesta, kun taas toiset jäävät sinne kasvamaan isoiksi ja vahvoiksi. Tällä tavoin kaikki säilyy tasapainossa, ja kaloja on aina riittävästi”, Nikki-täti selitti.

Lounaan jälkeen Nikki-täti kutsui lapset lammen luo, joka oli yksi suurimmista. ”No niin, kaikki, laittakaa käsineet käteen. Olemme täällä auttamassa lampien puhdistamisessa.”

”Onko pakko?” kysyi yksi Aliyan luokkatovereista.

”Kyllä! Kiholossa käymiseen kuuluu se, että teemme yhteistyötä sen puhtaana pitämiseksi. Kyse on siitä, mitä me voimme antaa”, Nikki-täti sanoi.

Aliya oli innoissaan auttamisesta. Hän laittoi käsineet käteen ja alkoi poimia roskia ja puunoksia lammen ympäriltä.

Yksi hänen luokkatovereistaan käveli hänen viereensä. Aliya ei ollut koskaan aiemmin puhunut hänen kanssaan. Tytöllä oli yllään kirkas pinkinvärinen pusero.

Aliya tunsu sydämensä lyövän nopeasti. Hän halusi tervehtiä, mutta häntä pelotti. Entä jos tyttö pitäisi häntä outona?

Sitten Aliya ajatteli sitä, mitä Nikki-täti oli sanonut. *Kyse on siitä, mitä me voimme antaa.* Aliya veti syvään henkeä ja hymyili. ”Hei”, Aliya sanoi. ”Pidän puserostasi.”

Tyttö hymyili. ”Kiitos! Minä olen Zoe.”

”Minun nimeni on Aliya.”

Tytöt viettivät loppupäivän jutellen ja nauraen kerätessään lammikoihin jääneitä muovi- ja paperiroskia. Mitä enemmän Aliya tutustui Zoen, sitä onnellisemmalta hänestä tuntui. Zoe oli todella kiva.

Päivän päätteeksi opettaja syytti nuotion, jonka ympärille lapset kävivät istumaan. Aliyan lihakset olivat kipeät lampien puhdistamisesta.

”Aliya, tule tänne. Sinun pitää nähdä tämä!” Zoe juoksi Aliyaa kohti ja heilutti käsiään, jotta Aliya seuraisi häntä. Aliya seurasi Zoa sillalle, joka kulki lampien yli.

Sillan alla kirkkaassa vedessä oli iso kilpikonna. Sen ohi ui pienempiä kilpikonna.

Aliya hymyili. Se oli kaunis! Hän ja Zoe seisovivat sillalla vierekkäin, ja Aliya tunsu rauhaa. Lampien puhdistaminen oli ollut työlästä, mutta nyt nämä eläimet saivat elää turvallisesti omassa kodissaan.

Aliya katsoi Zoa. Hänellä oli nyt myös uusi ystävä, koska hänellä oli ollut riittävästi rohkeutta tervehtiä tätä. Aliya piti sydämessään pienen rukouksen. *Kiitos, taivaallinen Isä, tästä kauniista maailmasta ja uudesta ystävästäni. Kiitos, että autoit minua keskittymään siihen, mitä voisin antaa.*